

Cítím v té hře paralelu se stavem společnosti, říká režisér Šiktanc

Rozhovor

LUKÁŠ DUBSKÝ

Neprve v Pardubicích uvedl v české premiéře německou hru Živý obraz, nyní ve Východočeském divadle režíruje více než 140 let staré drama Henrika Ibsena *Opory společnosti*. Režisér **DAVID ŠIKTANC** (na snímku) ale i tentokrát představí divákům hru, kterou jinde v České republice neuvidí. *Opory společnosti* se totiž na českých jevištích nehrály skoro půl století. Chyběl jim moderní český překlad, který vznikl právě až pro pardubickou inscenaci.

Jak vznikla vaše druhá spolupráce s pardubickým divadlem. Měl na ni živý úspěch Živého obrazu?

Myslím, že to z něho přímo vyplývalo. Východočeské divadlo si režiséry zkouší po-

stupně – ať už skrze INprojekt nebo inscenace na Malé scéně.

Proč právě Opory společnosti? Z Ibsenových dramát patří k těm zřídka uváděným.

Věděl jsem, že se paralelně nebude zkoušet další inscenace, takže bude ve hře širší obsazení. Chtěl jsem se vrátit k ibsenovskému světu, v ostravské Komorní scéně Aréna jsem před časem zkoušel *Divokou kachnu*. Překlady *Opor společnosti*, které byly k dispozici, se skoro nedaly číst, ale cítil jsem tam jasnou paralelu se stavem současné společnosti, s tím, co se děje kolem osoby českého premiéra. Výsledkem však nemá být moralita, spíš se snažíme poukazovat na jevy a procesy, které jsou ve společnosti latentně přítomné. Politické divadlo se z českých jevišť skoro vytratilo a teprve v poslední době se na ně začíná vracet. Vzhledem k tomu,

nakolik politická reprezentace zdivadelňuje sama sebe, to je asi i logické.

Bylo nutné hru Opory společnosti nějak výrazněji aktualizovat?

Jsem moc rád, že Východočeské divadlo zafi-

nancovalo nový překlad Karolíny Stehlíkové. Zpětně jsem sice uvažoval, zda by nebylo lepší nejdřív udělat dramaturgickou úpravu a teprve tu přeložit, ale vzhledem k tomu, že hru vracíme do českého divadla,

byl zvolený postup korektnější. Text prošel v průběhu zkoušení značnou redukcí. Děj jsme přitom posunuli do současnosti, při-



Henrika Ibsena považuju za možná nejlepšího dramatika všech dob. *Opory společnosti* sice patří mezi jeho rané hry a nemají tak brilantní kompozici jako například *Divoká kachna*, ale člověk v nich může postřehnout torza a stíny jeho pozdějších postav.

Hostujete v divadlech po celé republice, jako kmenový režisér jste zakotvil v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Čím je vám tohle divadlo blízké?

Podobných divadel je v Česku hrozně málo. Když pomínu Prahu, Brno a Ostravu, tak je to v celé republice jediná studiová scéna, která je příspěvkovou organizací. Celý Činoherák považuju za naprosto mimořádný – lidi, kteří ho utvářejí nyní, stejně jako tradici, ze které vzešel.

Docela často jste podepsán

pod různými dramaturgy. Co vás láká na zpracování nedivadelních textů?

Nedramatické texty dávají větší prostor pro vlastní inscenační rámec, člověk se nemusí tolik držet rytmu dramatického textu. Ale klíčová je pro mě v těchto případech postava dramaturga, s nímž na dramaturgii pracuju – v poslední době takto postupujeme s Karlem Tománkem a spolu jsme podepsaní pod inscenacemi románů *Homo Faber* Maxe Frische a *Pornografie* Witolda Gombrowicze.

Co chystáte poté, až dokončíte zkoušení v Pardubicích?

Hned zkraje ledna začínám v Ústí nad Labem zkoušet *Černou* – místy až brutální – komedii Davida Gieselmana Pan Kolpert. Od ledna navíc nastoupím v Ústí na pozici uměleckého šéfa, takže těžiště mé činnosti se přesouvá právě tam. V příští sezoně bych pak měl režírovat v Dejvickém divadle v Praze.

čemž zpřítomnit jsme se nesnažili jen realie, ale i vazby mezi postavami.

Jak jste zmiňoval, od Ibsena jste nedávno režíroval *Divokou kachnu*. Čím vás tento autor přitahuje?